

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 22 januara 2015. godine
Br. ref.:RK753/15

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI91/14

Podnosilac

Redžep Sagdati

**Zahtev za ocenu ustavnosti presude br. AC-I-12-0155 Žalbenog veća
Posebne komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na
Kosovsku agenciju za privatizaciju od 25. aprila 2013. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Enver Hasani, predsednik
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Robert Carolan, sudija
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Kadri Kryeziu, sudija i
Arta Rama-Hajrizi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Podnosilac zahteva je g. Redžep Sagdati, selo Rečane, opština Prizren, koga zastupa advokat g. Salim Rexha.

Osporena odluka

2. Podnosilac osporava presudu br. AC-I-12-0155 Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda Kosova, za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju (u daljem tekstu: Žalbeno veće Posebne komore) od 25. aprila 2013. godine, koja je podnosiocu uručena 2. maja 2014. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti presude [br. AC-I-12-0155] Žalbenog veća Posebne komore od 25. aprila 2013. godine kojom se, prema tvrdnji podnosioca, krše njegova prava iz radnog odnosa kao i prava i slobode garantovane Ustavom Republike Kosovo.

Pravni osnov

4. Član 113.7 Ustava, član 49. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilo 56 Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnom sudu

5. Dana 25. maja 2014. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 10. juna 2014. godine, predsednik Suda je odlukom br. GJR. KI91/14, imenovao sudiju Artu Ramu-Hajrizi za sudiju izvestioca. Istog dana, predsednik Suda je odlukom br. KSH. KI91/14, imenovao i Veće za razmatranje u sastavu sudija: Altay Suroy (predsedavajući), Snezhana Botusharova i Kadri Kryeziu.
7. Dana 30. septembra 2014. godine, Sud je obavestio podnosioca i Žalbeno veće Posebne komore o registraciji zahteva. Ujedno je Sud tražio da podnosilac, shodno članu 22.4 Zakona, dostavi sve relevantne dokaze kojima bi opravdao svoju tvrdnju da je osporena presuda [br. AC-I-12-0155] Žalbenog veća Posebne komore od 25. aprila 2013. godine, njemu uručena 2. maja 2014. godine.
8. Dana 10. oktobra 2014 godine, podnosilac je dostavio povratnicu kao dokaz da je osporena presuda [br. AC-I-12-0155] Žalbenog veća Posebne komore, njemu uručena 2. maja 2014. godine.
9. Dana 25. novembra 2014. godine, Veće za razmatranje je razmatralo izveštaj sudije izvestioca i preporučilo Sudu neprihvatljivost zahteva.

Pregled činjenica

10. Dana 10. marta 1977. godine, podnosilac je zasnovao radni odnos u Društvenom preduzeću „DP. Zadruga Prizrenkop“ (u daljem tekstu: DP. Zadruga) gde je radio sve do 9. juna 1999. godine.
11. Dana 6. juna 2008. godine, preduzeće DP. Zadruga je privatizovano.

12. Dana 30. juna 2009. godine, Kosovska agencija za privatizaciju (u daljem tekstu: KPA) je objavila privremenu listu radnika, koji su u tom trenutku ostvarivali pravo na 20% od privatizacije preduzeća DP. Zadruga, na kojoj se podnosilac nije nalazio.
13. Dana 19. avgusta 2009. godine, podnosilac je uložio prigovor na privremenu listu od 30. juna 2009. godine, objavljenju od strane KPA, u kome je tražio da mu se prizna legitimno pravo na 20% od privatizacije.
14. Dana 16. decembra 2010. godine KPA je objavila konačnu listu radnika, koji su ostvarili pravo na 20% od privatizacije preduzeća DP. Zadruga, na kojoj se podnosilac nije nalazio.
15. Dana 23. decembra 2010. god., podnosilac je uložio žalbu Posebnoj komori Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju (u daljem tekstu: Posebna komora) u kojoj je tvrdio da je žrtva diskriminatorne politike menadžmenta preduzeća DP. Zadruga.
16. Dana 26. septembra 2012. godine, Posebna komora je donela presudu [SCEL-10-0040] kojom je žalbu podnosioca proglasila osnovanom.
17. Dana 17. oktobra 2012. godine, Nezavisni sindikat i Upravni savet preduzeća DP. Zadruga, uložili su žalbu Žalbenom veću Posebne komore na presudu [SCEL-10-0040] Posebne komore od 26. septembra 2012. godine, u kojoj su osporili pravo podnosioca na 20 %. Takođe su dostavili i dokaze kojima su podržavali osnovanost svojih navoda da podnosilac nije žrtva diskriminatorne politike.
18. Dana 25. aprila 2013. godine, Žalbeno veće Posebne komore je donelo presudu [br. AC-I-12-0155] kojom je usvojilo žalbu Nezavisnog sindikata i Upravnog saveta preduzeća DP. Zadruga od 17. oktobra 2012. godine, dok je presudu [SCEL-10-0040] Posebne komore od 26. septembra 2012. godine, odbacilo kao neosnovanu.
19. U zaključku presude Žalbenog veća Posebne komore je navelo: *„Žalbeno veće smatra da je žalba od 17. oktobra 2012. god., osnovana, jer podnosilac nije dokazao da je diskriminisan. Nasuprot tome Nezavisni sindikat i Upravni savet DP. Zadruga, dokazali su svoje navode činjenicom da su brat podnosioca i drugi radnici manjinske zajednice radili u preduzeću sve do privatizacije. [...] te shodno tome Žalba tuženog, odbijaja se kao neosnovana.“*

Navodi podnosioca

20. Podnosilac je u zahtevu naveo, da se na osnovu priloženog može zaključiti da je on preživio i da i dalje preživljava diskriminaciju kao pripadnik manjinske zajednice na Kosovu.
21. Podnosilac se obraća Sudu sa zahtevom:

„da Sud presudu [br. AC-I-12-0155] Žalbenog veća posebne komore od 25. aprila 2013. god., proglasi neustavnom, obzirom da se njemu kao nacionalnoj manjini krše ustavna prava.“

Ocena prihvatljivosti zahteva

22. Kako bi bio u mogućnosti da reši zahtev podnosioca, Sud prvo treba da ispita da li je podnosilac ispunio uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni Ustavom, dalje navedeni u Zakonu i Poslovníkom o radu Suda.

23. U tom smislu, član 113. stav 7. Ustava propisuje:

“Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.”

24. Sud navodi da se zahtev podnosioca razmatra sa aspekta povrede prava i sloboda zagantovanih ustavom kao i EKLJP. Međutim, Sud primećuje da podnosilac nije u svom zahtevu naveo, konkretno, koja su mu Ustavom zagantovana prava i slobode povređena presudom [br. AC-I-12-0155] Žalbenog veća Posebne komore, iako je članom 48. Zakona propisano:

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

25. U ovom slučaju, Sud se poziva na pravilo 36. (1) c) Poslovníka o radu, koje predviđa:

(1) “Sudu je dozvoljeno da rešava zahteve:

[...]

c) samo ako zahtev nije očigledno neosnovan.”

26. Štaviše, Sud primećuje da je Žalbena veća Posebne komore u presudi [br. AC-I-12-0155] od 25. aprila 2013. godine, žalbu podnosioca proglasilo neosnovanom sa obrazloženjem da: *„Žalbena veća ne može da prihvati kao pravilno usvajanje aspekta diskriminacije, samo zato što podnosilac nije pripadnik većinske zajednice bez nekog uverljivog pokazatelja u vezi sa mogućnošću da je radnik zaista bio diskriminisan.“*

27. Sud takođe podseća da je shodno članu 8.1 Zakona o diskriminaciji [Zakon Br. 2004/3], regulisano da:

Član 8.1 “Kad lica koja smatraju da im je naneta nepravda zbog toga što princip jednakog postupanja nije primenjen na njih iznesu pred sudom ili nekim drugim nadležnim organom činjenice iz kojih se može pretpostaviti da je bilo direktne ili indirektno diskriminacije, prijavljena strana je dužna da dokaže da nije bilo povrede principa jednakog postupanja.”

28. Shodno tome, Sud je stava da je objašnjenje dato od strane Žalbenog veća Posebne komore u presudi [br. AC-I-12-0155] jasno i pravno argumentovano, a da postupci pred Žalbenim većem Posebne komore nisu bili nepravični ili proizvoljni (Vidi, *mutatis mutandis*, *Shub protiv Litvanije*, br. 17064/06, odluka ESLJP od 30. juna 2009. godine).
29. Sud naglašava da nezadovoljstvo podnosioca ishodom slučaja ne može samo po sebi pokrenuti argumentovanu tvrdnju o povredi odredaba Ustava (vidi slučaj *Mezotur-Tiszazugi Tarsulat protiv Mađarske*, br. 5503/02, ESLJP, presuda od 26. jula 2005. godine).
30. Kao rezime, Sud nalazi da zahtev podnosioca ne ispunjava uslove prihvatljivosti, obzirom da podnosilac zahteva nije dokazao da osporena odluka krši njegova prava garantovana Ustavom.
31. Shodno tome, zahtev je očigledno neosnovan i treba se proglasiti neprihvatljivim u skladu sa pravilom 36 (1) c) Poslovnika.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud je, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članom 47 Zakona i pravilom 36. (1) c) Poslovnika o radu, na sednici održanoj 25. novembra 2014. godine jednoglasno

ODLUČIO

- I. DA PROGLASI zahtev kao neprihvatljiv;
- II. DA DOSTAVI stranama ovu odluku;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u saglasnosti sa članom 20. stavom 4. Zakona i
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

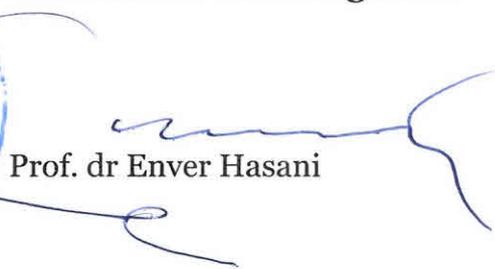
Sudija izvestilac

Artar Rama-Hajrizi

Predsednik Ustavnog suda

Prof. dr Enver Hasani